

þegar búin að láta föður sinn vita um vináttu okkar, og að hann hefði tekið þeim tíðindum vel. Hún gat þess líka, að föður sinn langaði til að sjá mig og tala við mig, en að það gæti þó ekki orðið strax, vissra orsaka vegna. Svo sagði ég henni frá því, að einn af félögum mínum væri horfinn, og að ég ætlaði að taka þátt í leitinni. Það var eins og hún yrði glöð við að heyra, um það áform mitt, en bað mig þó að vera ekki lengur í burtu, en einn mánuð. Hún kvaðst mundi koma mér á fund föður míns, strax og ég kæmi heim aftur, og að skeð gæti, að þau leit-uðu þá hjálpar minnar, til að koma í framkvæmd nokkru, sem þau hefðu í hyggju.

Svo kvaddi ég Exilónu og mynntist við hana. Og ég sá, að tár voru í hinum dökku, fallegu augum hennar, þegar hún skildi við mig og gekk í áttina til fossins. Og ég fann til einhvers óumræðilegs tótleiks í hjarta mínu, þegar ég horfði á eftir þessari friðu, yndislegu og göfuglyndu stúlku, sem hafði bjargað lífi mínu og vakið hjá mér og tendrað alt það, sem bezt var og háleitað í sálu minni og hjarta; og sakleysi hennar og hreinleiki og viðkvæmni hafði kennt mér að elska hana af öllu hjarta mínu.

Ég horfði á eftir henni, unz hún hvarf inn á milli pálmatrjáanna fyrir norðvestan kastalann. „Fæ ég þá aftur að sjá hana?“ sagði ég við sjálfan mig. Hver gat sagt um það?

Fjórum dögum síðar kvaddi ég Castilhós-fólkið og lagði á stað til að leita að Skúla.

Lesari góður! Hingað til hefi ég verið aðal hetjan í sögu þessari, því ég hefi, svo að segja, eingöngu getið þess, sem að einhverju leyti snerti sjálfan mig hin fyrstu þrjú